U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D., JUDr. Kateřiny Šimáčkové, Ph.D. a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **G. M.,** proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 10. 2009, č. j. 62 Az 12/2009 – 21,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ostravě shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2009, č. j. OAM-359/VL-18-08-2009, jímž byla žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) jako zjevně nedůvodná. Současně krajský soud žalobce řádně poučil o možnosti podat proti rozsudku kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím krajského soudu, a to ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozsudku.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost a zároveň v témže podání požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl kasační stížnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. jako opožděnou.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval splněním podmínek řízení a shledal, že kasační stížnost byla podána zjevně opožděně.

Stěžovateli byl napadený rozsudek doručován do vlastních rukou na adresu jeho tehdejšího pobytu, tedy do Pobytového střediska Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní

Suchá. Vzhledem k tomu, že stěžovatel jakožto adresát písemnosti nebyl zastižen, byla doručovaná písemnost v souladu s § 49 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 42 odst. 5 s. ř. s. dne 29. 10. 2009 uložena a stěžovateli byla zanechána výzva, aby si ji vyzvedl. Podle § 49 odst. 4 o. s. ř. si měl stěžovatel uloženou zásilku vyzvednout ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla zásilka k vyzvednutí připravena, jelikož tak neučinil, je třeba písemnost v souladu s uvedeným ustanovením považovat za doručenou posledním dnem této lhůty, resp. vzhledem k tomu, že poslední den této lhůty připadl v daném případě na neděli, je za doručení rozsudku stěžovateli třeba považovat nejblíže následující pracovní den, tj. 9. 11. 2009. Doručovaná písemnost byla následně po uplynutí úložní doby v souladu s § 49 odst. 4 o. s. ř. vhozena do poštovní schránky stěžovatele.

Z úředního záznamu podepsaného stěžovatelem (č. l. 31 soudního spisu) dále vyplývá, že se stěžovatel dostavil dne 17. 12. 2009 ke krajskému soudu a žádal o vydání stejnopisu předmětného rozsudku s tím, že původní stejnopis, který mu byl zaslán, ztratil. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku stěžovatel předal k poštovní přepravě dne 5. 1. 2010.

Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí. Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. lhůta určená podle týdnů končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Lhůta pro podání kasační stížnosti stěžovatele tak v daném případě marně uplynula v pondělí dne 23. 11. 2009. Stěžovatel podal kasační stížnost až dne 5. 1. 2010, tedy zjevně opožděně. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout (§ 106 odst. 2 *in fine* s. ř. s.).

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., *„požádá-li navrhovatel o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení“*. Stěžovatel však v projednávaném případě požádal o ustanovení zástupce zároveň s kasační stížností, a tudíž rovněž až po marném uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti.

Z těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně, a proto ji dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že v daném případě nebylo třeba, aby krajský soud rozhodoval o návrhu žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti, neboť se jednalo o kasační stížnost zjevně opožděnou. Nejvyšší správní soud v tomto odkazuje na svou prejudikaturu, která se sice týká řízení o žalobě, lze ji však *mutatis mutandis* vztáhnout i na řízení o kasační stížnosti. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Ans 6/2008 - 48, publikovaném pod č. 1741/2009 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval následující: *„Jelikož krajský soud dospěl ke správnému závěru, že o věci nemůže meritorně rozhodovat a nedostatek podmínek řízení je neodstranitelný, byl oprávněn a zároveň i povinen žalobu (...) dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout, a to bez nutnosti další součinnosti s účastníky řízení. Bylo-li totiž sice řízení před správním soudem dle § 32 odst. 1 s. ř. s. zahájeno, nicméně je zcela zjevné, že nejsou splněny podmínky řízení o podaném návrhu, a tento nedostatek podmínek řízení je neodstranitelný, není úkolem soudu toto řízení dále vést a rozhodovat např. o žádostech účastníků o ustanovení*

zástupce, ale naopak řízení bez dalšího ukončit tím, že bude příslušný návrh odmítnut, či v zákonem stanovených případech řízení zastaveno. Pokud by krajský soud o ustanovení zástupce rozhodoval, musela by být tato žádost v každém případě zamítnuta, neboť, je-li zde neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, nemohl by být soudem ustanovený advokát (či jiný zástupce) navrhovateli nijak nápomocen k tomu, aby řízení mohlo pokračovat a aby navrhovatel mohl být v takovém řízení úspěšný, nebyly by tedy splněny podmínky § 35 odst. 8 s. ř. s. pro ustanovení zástupce. Soud navíc, jak již bylo řečeno, v případě neodstranitelného nedostatku podmínek řízení není povinen nařídit jednání či vyžádat si nebo vyčkat na vyjádření stran před tím, než návrh odmítne, ustanovený zástupce by tedy ani neměl prostor k zastupování navrhovatele v takovém řízení.“

Obdobné závěry, jak již bylo řečeno, platí i v uvedené věci pro řízení o zjevně opožděné kasační stížnosti. Pokud by kasační stížnost zjevně opožděná nebyla a meritornímu projednání kasační stížnosti by nebránila ani jiná neodstranitelná překážka, bylo by samozřejmě nutné o návrhu stěžovatele na ustanovení zástupce rozhodnout a v případě splnění ostatních podmínek § 35 odst. 8 s. ř. s. mu i vyhovět, neboť v řízení o kasační stížnosti je jinak zastoupení stěžovatele advokátem, nemá-li stěžovatel sám odpovídající právnické vzdělání, obligatorní. Jestliže však kasační stížnost musí být pro zjevnou opožděnost v každém případě odmítnuta, bylo by trvání na ustanovení zástupce jen nic neřešícím formalismem zbytečně prodlužujícím řízení a zvyšujícím jeho náklady, aniž by se mohlo pozitivně projevit v právní sféře stěžovatele.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2010

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu